

QUOD
PRO FIDE
MORS FUGIENDA
NON SIT.

AUCTORE
THOMAMORO,
Dum in arce Londinensi detineretur,

ANNO
M D XXXIV.

QVOD MORS PRO FIDE NON SIT FUGIENDA

VITA per offensam Dei servata, erit ei qui sic se servaverit odibilis. Nam qui sic vitam tuam servaveris, tate postredie vitam tuam odio habebis, & dolebis vehementer mortem te non pertulisse pridie. Nam restare tibi mortem recordaberis, quæ qualis futura sit, nescis, neque quæ cito ventura. Et merito habes metuere, ne mortem sic dilatam sequantur inferorum tormenta, ubi desiderabunt homines mori, & mors fugiet ab eis, quum eam mortem quam fugisti, secutura fuerint æterna cælorum gaudia. Quam stultum est vitando mortem temporaneam, incurrere in æternam, nec temporaneam vitare tamen, sed paulisper differre. Nam si in præsentiarum mortem vitatis, an perpetuo jam victurus es? aut alio tempore sine pœna moriturus? Imo continget tibi fortasse, quod diviti longam sibi vitam promittenti, Christus impendisse commemorat: Stulte, hac nocte animam tuam repetent à te. Cæterum hoc certè certum habes, quod & mori aliquando debes, & (quæ est humanæ vitæ brevitatis) vivere diu non potes. Denique nec hoc opinor dubitas, quod cum fatalis morbus advenerit, & appetentis mortis molestia cæperit ingravescere, optabis te fuisse pridem pro animæ tuæ conservatione, quantum vis cruciabili morte, peremptum. Non est illud ergo tam desperate metuendum tibi ne fiat, quod fuisse factum scis te paulo post exoptaturum. Qui patiuntur secundum voluntatem Dei, fideli Creatori commendant animas suas. Charissimi, nolite peregrinari in fervore, qui ad tentationem nobis fit, quasi novi aliquid nobis contingat: sed communicantes Christi Passionibus gaudere, ut & in revelationem gloriæ ejus gaudeatis exultantes. Pudeat bonos in bonis timidiore esse, quam nati

sunt in malis. Audire siquidem latrones licet dicentes, ignavum esse eum, qui refugiat septemni voluptatem, ne post patiatur dimidiatæ horæ suspendium. Et Christianum hominem non pudeat, potius æternam vitam & felicitatem perdere, quam pati velit brevem mortem paulo citius, quam tamen scit se necessario passurum paulo serius, & nisi pœniteat, à morte temporalium ruiturum protinus in æternam, eamque plenam tormentis omni morte molestioribus? Si quis vel unum conspiceret posse ex dæmonibus illis, qui magno numero nos expectant, ut in æternum crucient, omnes mortalium hominum minas magis terrore floccifaceret. Et quanto magis floccifaceret, si videre posset cælos apertos, & Jesum stantem, sicut vidit beatus Stephanus? Adversarius vester diabolus tanquam leo rugiens circuit quærens quem devoret. Bernardus: Gratias ago magno illi Leoni de tribu Juda: rugite iste potest, mordere non potest. Quantumcunque minetur, non sumus bestia, ut nos prosternat vacans ille rugitus. Vere bestia est, veræ rationis expertus, qui tam pusillanimitis est, ut solo timore cedat, qui sola futuri laboris exaggeratione victus ante confictum, non telo, sed tuba prosternitur. Nondum restitistis usque ad sanguinem, ait strenuus ille dux, qui leonis hujus noverat vanum esse rugitum. Et alius: Resistite, inquit, diabolo, & fugiet à vobis: Resistite fortes in fide. Eos qui spe in Deum relicta, fugiunt ad humanum auxilium, perituros prædicit cum suo auxilio. Sic periit Saul Rex, qui murmurans, impatiens, & desperans de Deo, quia non statim exauditus est, transtulit se ad consulendum Phitonissam, quum prius omnes Phitonissas edicto publico jussisset puniendas.

